

Βιαία Πνοή

/ Γνώμες

«Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν», ψάλλει ο υμνωδός της Εκκλησίας μας στο πρώτο στιχηρό του Εσπερινού της εορτής της Πεντηκοστής.

- Του Αρχιμ. Γρηγορίου Κωνσταντίνου (Δρ. Θ. Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Κασσανδρείας)

Ο λόγος αυτός είναι κατά γράμμα επανάληψη φράσεως του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου από τον λόγο του «Εἰς τήν Πεντηκοστήν». Η ημέρα της Πεντηκοστής, σύμφωνα με ένα από τα τροπάρια της εορτής, αποτελεί «προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν».

Είναι ο ορισμένος χρόνος κατά τον οποίον πραγματοποιείται η υπόσχεση και εκπληρώνεται η προσδοκία. Το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους αποστόλους.

Σκηνώνει στην Εκκλησία. Ενοικεί στις καρδιές των πιστών. Ἦρθε, καθώς μας υποσχέθηκε ο Κύριος, «ἵνα μένει μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ιω. 14: 16). Το γεγονός της καθόδου του Παναγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής αποτελεί για

την Εκκλησία μας πρωταρχική αφετηρία για την μετέπειτα πορεία Της στους αιώνες. Ο Θεός Παράκλητος είναι πια ο κύριος της Εκκλησίας από εκείνη την ευλογημένη ημέρα και οδηγεί το σωτήριο σκάφος ασφαλώς στη σωστική του πλεύση. Αυτός δίνει ζωή στους πιστούς και δύναμη να πορεύονται προς τη σωτηρία.

Με σεισμική δόνηση ομοιάζει, το φύσημα του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Ομοιάζει με καταιγίδα και ανεμοθύελλα που ξέσπασε από ψηλά και χτύπησε την γη. «Ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης βιαίας πνοῆς καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὓ ἦσαν καθήμενοι».

Το επίκεντρο του μεγάλου θαύματος ήταν το υπερώο της Ιερουσαλήμ με τους συγκεντρωμένους Αποστόλους, που πρόσμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης τού Κυρίου για την έλευση του Αγίου Πνεύματος. Ἡ υπόσχεση εκείνη έγινε πραγματικότητα και αυτή ακριβώς την πραγματικότητα ζήσαν οι μαθητές αλλά και οι χιλιάδες του συγκεντρωμένου λαού.

Όμως γιατί το Άγιο Πνεύμα φανερώθηκε με πύρινες γλώσσες; Τί να σήμαιναν; Η φωτιά, έχει τρεις ιδιότητες. Φωτίζει, θερμαίνει, καθαρίζει. Και τα τρία αυτά στοιχεία-ιδιότητες μεταδίδονται και στους Αποστόλους.

Και πρώτον μεν τούς φωτίζει, τούς διδάσκει. Το μυαλό τους διευρύνεται και πληροφορούνται όσα ως τώρα δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν. «Ἄγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν». Πριν από το πάθος Του ὁ Κύριος είχε δώσει υπόσχεση στους μαθητές Του, προλέγοντας ότι «ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμπει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν». (Ἰω. 14, 26) και αμέσως μετά επανέλαβε ότι «το Πνεύμα της αληθείας οδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια». Οι προρρήσεις του Ιησού επαληθεύονται.

Οι ψαράδες της Γεννησαρέτ γίνονται όργανα της θείας χάριτος, όργανα της θείας σοφίας, γίνονται δάσκαλοι «και εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν». Ὁ φωτισμός του Αγίου Πνεύματος είναι τόσο ισχυρός, ώστε «ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι». «Ὡστε ἐξίσταντο πάντες καὶ ἐθαύμαζον» (Πρξ. 2, 4 7-8).

Στο πρόσωπό τους εκπληρώθηκε ἡ προφητεία του Ἰωήλ «ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκαν προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν». Ἔτσι λοιπὸν με τον θεῖο φωτισμὸ «πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Ἡ φωτιά ὁμως, ἀδελφοί, δεν φωτίζει μόνο, ἀλλὰ και φλογίζει. Και οι ἐνδοξοὶ μαθητὲς του Ἰησοῦ ἀπὸ δειλοὶ γίνονται ἀτρόμητοι, ἀπὸ διστακτικοὶ ὀρμητικοί, ἀπὸ ράθυμοι και φοβισμένοι, ἀγρυπνοὶ και ἀφοβοὶ. Ενθυμούνται τώρα τα λόγια του Διδασκάλου «λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Πράξ. 1-8) και ἀνακάλεσαν στη μνήμη τους τον προφήτη Ἡσαΐα που ονομάζει το Πνεῦμα του Θεοῦ «πνεῦμα βουλήσ και ἰσχύος».

Ἡ φωτιά ἔχει ἀκόμη φωτιστική και καυστική δύναμη ἀλλὰ και καθαρτική. Πως ὁ ἀναμμένος ἀνθρακας εἶχε καθάρσει τα χεῖλη του προφήτη Ἡσαΐα, ἔτσι και οι πύρινες γλώσσες καθάρσαν και αγίασαν τις καρδιές των Ἀποστόλων. Ἐγιναν «καινή κτίσης».

Ἀλλὰ πως ἐννοείται αὐτή ἡ φωτιά ως ἐπιδημία; που ἐρχεται στην ζωὴ των χριστιανῶν;

Ἡ ἐμπειρία του ἁγίου Πνεύματος και ἡ μετοχή στις δωρεές Του (πρέπει να) ἀποτελοῦν στοιχεῖα ζωῆς ὅλων των μελῶν της ἐκκλησίας, δηλ. στην πραγματικότητα το κάθε μέλος της, ἀν ὀρθά εἶναι μέλος, πρέπει να βρῖσκεται σε μία συνεχή κατάσταση ἐκπλήξεως, σε μία πορεία πνευματικής ἀυξήσεως, ἀπὸ δόξης εις δόξαν. Διότι ἀκριβῶς εἶναι μέτοχος του ἀπεῖρου Θεοῦ - ἁγίου Πνεύματος. Με τον τρόπο αὐτό, ὁ πιστός γίνεται ως μέλος της ἐκκλησίας πνευματικός. Πνευματικός δεν εἶναι αὐτός πού θεωρεῖται ἔτσι ἀπὸ τον πολὺ κόσμος: ὁ ἀνθρωπος των γραμμάτων και των τεχνῶν, ὁ ἐπιστήμονας, ὁ ποιητής, ὁ ἠθοποιός.

Μάλλον μπορεί να θεωρηθεῖ κι αὐτός πνευματικός, ἀλλὰ ὄχι με τη χριστιανική κατανόηση του ὀρου: ἀσχολεῖται με το ἀνθρώπινο πνεῦμα και ὄχι με το Ἅγιον Πνεῦμα. Για τούς χριστιανούς λοιπὸν ὁ πνευματικός εἶναι αὐτός πού ἔχει ἐμπειρία του ἁγίου Πνεύματος, πού το Πνεῦμα του Θεοῦ κατοικεῖ σε αὐτόν

Ἀπὸ την φωτιά καθαρίζεται, ὁ ἀκροατής του λόγου του Θεοῦ, ἡ σκουριά ἀπὸ την ἀμαρτία. Εμεῖς ὁμως ὄλοι οι χριστιανοί, Πεντηκοστὴν ἐορτάζοντες και Πνεύματος ἐπιδημίαν, θα θέλαμε να καθαρισθούμε και, να ἀπαλλαγούμε ἀπὸ την σκουριά της ψυχῆς μας; Τότε ἀς ἀφήσουμε το Πνεῦμα το Ἅγιον να κατακάψει κάθε ρύπο και κάθε πονηρία της ψυχῆς μας. Ἄς ἀνοίξουμε την καρδιά μας, για να δεχθεῖ τὸν

φωτισμό, τὴν φλόγα, τὴν καθαρτικὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι μόνο θὰ αναγεννηθούμε, θὰ δικαιωθούμε και ἡ προσευχή μας θὰ εἶναι θερμή.

Ψελλίζοντας το «Βασιλεῦ οὐράνιε Παράκλητε... ἔλθε καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος» και σῶσον ἡμᾶς, καλή Πεντηκοστή και καλό φωτισμό! Αμήν

Πηγή: pemptousia.gr